

HAZEL'IN DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ

Anna Branford

ilk genç
timaş

iyi ki kitaplarım var...

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2024

HAZEL'İN DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Proje Editörü	Yalçın Yaman
Editör	Sevde Tuba Okçu
Kapak Tasarım	Esra Burak
İç Tasarım	Kısmet Gül Albayrak
1. Baskı	Ekim 2024
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-625-98346-9-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Bahçelievler Mahallesi Zübeyde Hanım Caddesi No: 8 Üsküdar – İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	bilgi@ilkgenctimas.com
Baskı ve Cilt	WPC Matbaacılık
Sertifika No	50884
Adres	Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1 Esenyurt / İstanbul
Tel	(0212) 886 83 30

TİMAŞ YAYINLARI / 6180

ÖZGÜR ROMANLAR / 84

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2024 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ANNA BRANFORD

Anna Branford, İngiltere'de doğmuş ve daha sonra ailesiyle birlikte Avustralya'ya taşınmıştır. Eğitimine Avustralya'da devam etmiştir. Kendisi, Melbourne Üniversitesi'nde sosyoloji ve yaratıcı yazarlık alanında eğitim almıştır. Branford, akademik kariyerine sosyoloji alanında devam ederken, bir yandan da yaratıcı yazarlık ve çocuk edebiyatı üzerine çalışmaya başlamıştır.

Branford'un sosyoloji eğitimi, yazılarındaki karakter gelişimine ve toplumsal temalara olan yaklaşımını etkilemiş ve çocuk edebiyatına olan katkılarında derinlemesine insan ilişkilerini ve sosyal dinamikleri keşfetmesine olanak sağlamıştır. Özellikle çocuk edebiyatında özgün ve samimi hikayeler anlatmasıyla bilinir. Branford, hikâyelerinde genellikle çocukların iç dünyalarını, günlük yaşamda karşılaştıkları zorlukları, hayallerini ve yaratıcılıklarını keşfetmeye odaklanır. Anna Branford, aynı zamanda yaratıcı yazarlık öğretmenliği yapmış ve çocuklarla çalışmaktan büyük keyif almıştır. Onun hikâyeleri, genellikle çocukların büyüme sürecinde karşılaştıkları duygusal ve sosyal konuları ele alır ve okuyuculara empati, cesaret ve merak duygusunu aşılamayı amaçlar.

Hikâye taslaklarımı okuyup bana yardımcı olan ve ortamdaki yeni kişi olma sırası bana geldiğinde kesinlikle tanışmak isteyeceğim türden bir insan olan yeğenim Holly Chandran'a

BİRİNCİ BÖLÜM

Hazel Morrison hakkında bilmeniz gereken üç sey var. Sonuncusu sizi şaşırtabilir!

1. Hazel, 10 yaşında ve doğum gününün üzerinden çok zaman geçmediği için, uzun bir süre daha 10 yaşında olacak.

2. Annesi, babası ve Tess adındaki ablasıyla yaşıyor.

3. Kimsenin bilmediği tuhaf bir alışkanlığa sahip.

Dinlediğiniz için teşekkürler! Bir sorunuz var-

sa yorumlar kısmına yazabilirsiniz. Abone olmayı unutmayın, iyi günler!

***

Tuhaf ve gizli alışkanlığımın ne olduğunu size söyleyeceğim. Şöyle ki en sıradan ve en basit şeyi yapıyor olsam bile, bunun hakkında bir video çekiyormuş gibi davranıyorum. Ekmeğinizi daha güzel yağlamanıza yardımcı olacak sekiz ipucu! Atkuyruğu saç toplama: adım adım anlatım! Dişlerinizi fırçaladıktan sonra lavaboyu temizlerken yapılacaklar ve yapılmayacaklar hakkında bilmeniz gereken her şey! Kafamın içinde her videonun başında ve sonunda çaldığım bir müzik bile var. Ve her zaman şöyle bitiriyorum: Hazel Morrison'ın videolarını kaçırmak istemiyorsanız kanalıma abone olmayı unutmayın!

Eğer merak ediyorsanız, bunların hiçbirini sesli bir şekilde yapmıyorum. O kadar da tuhaf biri değilim. Şey… Eğer tamamen yalnız olduğumdan ve kimsenin beni duyamayacağından eminsem başka. Özellikle bir şeyler için endişelendiğimde kendimi video çekerken buluyorum.

Sanırım video çekme fikrini, internette "nasıl yapılır" videoları izleyen ablam Tess'ten aldım.

Eskiden o videoları onunla birlikte izlememe izin verirdi. Her evde olan malzemelerle koca bir kâse dolusu kar taneleri yapma! Eski bir çoraptan maske yapma! Balıksırtı saç örme! Milföy ve elma dilimlerinden gül yapma! Tess'le bu tür videoları izlemeyi gerçekten severdim. Videolardaki insanların her şeyi çok kolaymış gibi göstermelerini de… Bir şeyi uzun süre çırparlarken ya da örerlerken videonun hızlanmasını özellikle seviyordum. Bazen sadece bir tane kap keki süsleyip ya da tek bir tırnaklarına oje sürüp sonra parmaklarını şıklatırlardı ve sihir gibi, işin tümü bir anda bitmiş olurdu.

Tess'le birlikte videolarda gördüğümüz şeyleri kendimiz yapmayı da denerdik ancak işler, videolarda göründüğü kadar hızlı veya kolay değildi. En büyük hayal kırıklığımız milföy ve elma dilimlerinden yapmaya çalıştığımız güller olmuştu. Yeni bir şeyler denediğimizde annem ve babam bizi yüreklendirirlerdi ama onlar bile o güllerden yememişti. Ama bu beni yıldırmadı. Tess, benimle video izlemeyi ya da genel olarak benimle bir şey yapmayı bıraksa bile, ben video izlemekten vazgeçmedim. En yakın arkadaşım Gina'ya

birkaç video göstermeyi denedim. Gina ile bir şeyler yapmak çok eğlencelidir ancak videoları Tess'le izlemek başkaydı.

Konumuza gelelim. Son zamanlarda kendimi, sürekli ama sürekli olarak kafamın içinde hayali videolar çekerken buluyorum. Ailemden kimsenin suçu olmayan ailevi sorunlar yaşıyorum. Annem ve babam devamlı böyle söylüyor, sanki sorunun onlar olduğunu söylüyormuşum gibi. Ki söylemiyorum.

Aslında Tess'in okulunda ne olduğunu bile tam olarak bilmiyorum. Çünkü olaylar yaşanırken orada değildim. Ve bu konu, hep kısık sesle ve kapalı kapılar ardında, ben odada değilken konuşuluyordu. Ben de hâliyle neler konuşulduğunu duyamıyordum. Ama Tess'in doğum gününde çok güzel bir ceket hediye aldığını ve okula onunla gittiğini ve ona çok yakıştığını biliyorum. En azından ben yakıştırmıştım. Annem, Tess okuldan geldiğinde, ceketi yırtık pırtık ve üzerine tükenmez siyah kalemle korkunç şeyler yazılmış hâlde buldu. Telefonuna sürekli bildirim geldiğini, her mesajla daha çok üzüldüğünü ve bir süre sonra anne ve babamın me-

sajları okumasını yasakladığını biliyorum. Karnının ağrısından okula gitmeden önce kahvaltı yapamadığını biliyorum. Ve anne ve babamın okulu arayıp öğretmenlerle görüşmek istediğini biliyorum. Tess, bunu yapmamaları için onlara yalvardı çünkü bunun her şeyi daha kötü hâle getireceğini söyledi.

Bu sonuncusunu ceketi giydiği gün oldu. Kapı kapalı olsa da herkesin bağırması ve en az iki kişinin ağlamasından dolayı her şeyi duydum. O akşam odamda birçok hayali video çektim ve bağırış çağırıştan dolayı kimsenin beni duyamayacağından emindim. Bu yüzden videoları yüksek sesle çektim. Yeni başlayanlar için: Üç adımda kitaplığınızı nasıl düzenlersiniz? Yarın okula giderken ne giymeli: Yapılacak ve yapılmayacak üç şey! Altı katlamada nasıl origami kalp yapılır?

Sonuncusu için birden fazla kalp yaptım. Böylece katlanmamış kâğıtları gösterip parmağımı şıklattığımda tıpkı videolardaki gibi sihirli bir şekilde bir sürü origami kalp oluyordu. İşim bittiğinde, kalplerin üzerine güzel şeyler yazıp Tess'in parçalanmış ceketinin ceplerine koydum. Üst kattaki herkes bağırıp ağlarken ceket

hâlâ alt kattaki mutfakta duruyordu. Gerçi sonra ceketi attılar ve kimse ceplerindeki güzel şeyleri fark etmedi.

İşlerin daha da kötüleşemeyeceğini düşünsem de bu sabah daha da kötüleştiler. Babam sabah koşusu için erken kalktığından ilk gören o oldu. Anneme söyledi ve birlikte Tess'in dışarı çıkıp görmemesini sağlamak için uğraştılar ancak Tess bir şekilde gördü. Annem ve babam, o gün okula gitmesi gerekmediğini çünkü hâlâ çok üzgün olduğunu söylediler. Ama bana böyle bir teklif sunmadılar. O şey her neyse, ben görmeyeyim diye her zamanki gibi ön kapıdan çıkmak yerine, babamla birlikte arka kapıdan çıktık ve oradan geçmeyerek arabaya yürüdük. Böcekleri ezmeden çimenlerde yürümenin püf noktaları! Görmemen gereken şeye nasıl bakmamaya çalışırsın: Düşündüğünden daha zor!

Bakabilirdim. Gerçekten çok merak ediyordum. Daha önce ölü bir kanguru görmüştüm. Çok üzülsem ve tiksinsem de iyiydim işte. Evimizin dışında ölü bir kangurudan daha korkunç ne olabileceğini düşünmek çok zor. Ama anne ve babamın gerçekten, ama gerçekten görmememi

istediklerini biliyordum. Ve ben de gerçekten işleri daha kötü hâle getirmek istemiyordum. Tess, annemle birlikte odasındaydı, o yüzden bana bir şey söylememişti. Ama onun da görmemi istemediğinden emindim. Başımı diğer tarafa çevirdim (Yanlarından geçtiğiniz evleri saymanın yolları: Çukurlar ve olası diğer tehlikeler!) ve evimizden tamamen uzaklaşana kadar da öyle kaldım.

Babamla birlikte okula giderken yaptığımız sohbetleri severim. Yol boyunca sürekli "Bütün bu yaşananlardan sonra sen nasılsın?" diye sormasını bekledim. "Tess ile ilgilenen özel bir terapistimiz var, endişelerini ya da üzüntüsünü kontrol edemediğinde ne zaman isterse arayabileceği birisi var, sabahları yemek yemediğinde bununla ilgilenecek de birisi var. Ama sen? Senin bir şeye ihtiyacın var mı? Sen iyi misin?"

Eğer bana bunları sorsaydı nasıl cevap verirdim, gerçekten bilmiyorum. Sonuçta sorunları olan kişi Tess'ti ve anne ve babam da nasıl başa çıkacaklarını bulmaya çalışıyorlardı. Bense ailedeki ekstra kişi gibiydim. Olayların senin başına gelmediğinde, nasıl hissettiğini söylemek gerçekten zor. Neyse, önemli de değil, çünkü zaten

nasıl olduğumu sormadı.

Onun yerine, Gina ile olan kitap sunumumuzun nasıl gittiğini sordu. Gina ile anaokulunun ilk gününden beri en iyi arkadaşlarız. Öğretmenimiz Bruce, bize birisini seçip de çalışmamızı söyleyince hep birbirimizi seçeriz. Gina'ya okuduğumuz kitabın beş yıldızı hak ettiğini söylemiştim. Gina da üç yıldızı hak ettiğini söylemişti, sonra ben de beş yıldızda ısrar etmiştim. Bunu babama anlattım ve beni dikkatlice dinlemediğinin farkındaydım. Direksiyonu sımsıkı tutuyordu. Komik bir şeyler söyleyip onu güldürürsem hoşuna gidebilir diye düşündüm. Bruce kitaba kaç yıldız verdiğimizi sorduğunda Gina ile farklı yanıtlarımızı aynı anda bağırarak söylediğimizi ve sınıftaki kimsenin hiçbir şey anlamadığını söyledim. Bunu yaptığımızda Bruce da dâhil herkes gülmüştü. Hikâyeyi iyi bir şekilde anlattığımı düşünüyordum ama babam sadece hafifçe güldü ve sadece ben güldüğüm zaman hikâyenin hangi kısmının komik olduğunu anlayabildi.

Okula vardığımızda, babam her zamankinden daha sıkı ve daha uzun bir elveda sarılması yaptı. Sonra ellerini omuzlarıma koyup "Neyse ki sen

iyisin, Haze!" dedi. Böyle demesi komikti çünkü ben bile iyi olup olmadığımdan emin değildim.

Ve şimdi okuldan eve geldiğimde, iyi olup olmadığım konusunda kafam iyice karışmıştı. Kapımızın ve etrafındaki duvarların üzerinde, kırmızı boyayla yazılmış şeyler silindikten sonra kalan pembe lekeler vardı.

Ve annem ve babam taşınmaktan bahsediyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Yeni evimizi ararken dikkat ettiğimiz şeyler vardı. Bunlar hemen bu evden taşınmak, Tess'in lisesinden uzak ama annemin iş yerine de yakın bir yer bulmaktı. Babamın iş yeri hâlihazırda uzaktaydı ama yeni bir iş bulma fikrine sıcak bakıyordu. Ev bakmak için şehir merkezinden uzaklara doğru gittik. Bazılarına giderken neredeyse bir sesli kitabın tamamını dinledim. Eğer Gina yanımda olsaydı, bu uzun yolculuk gerçekten eğlenceli olabilirdi. Gina, konuşması en

eğlenceli insanlardan biri. Ne kadar konuşursak konuşalım muhabbetimiz asla sıkıcı bir hâl almıyor. Yanımda olmasını gerçekten çok isterdim.

Şehir dışındaki bu yerlerden bazıları gerçekten yepyeni görünüyorlardı. Her şey aynı anda, aynı tuğlalarla ve aynı renk boyalarla yapılmış gibiydi. Bizim caddemizdeyse herkesin evi ve bahçesi farklı farklıydı. Güzel bir karmaşa vardı. Gezerken gördüğümüz diğer bazı yerlerse harap hâldelerdi. Sanki insanların bahçelerini yeşillendirmek için ya da kapılarını boyamak için vakitleri yokmuş gibiydi. Orada yaşarsak biz de enerjimizi kaybedecek miyiz acaba, diye merak ettim.

Evlere bakarken, babam sanki burada hava daha temizmiş gibi burnundan derin soluklar alıyordu. Sonra da ağzından ahhh diye sesler çıkarıyordu. Aslında hava daha temiz değildi. Annem sürekli "Yeni bir başlangıç hepimize iyi gelecek. Tam da ihtiyacımız olan şey." deyip duruyordu. Benim aklımdan "Ama benim yeni bir başlangıca ihtiyacım yok, yaşadığım yeri seviyorum." veya "Ama Gina ile aynı yerde yaşamaya devam etmek istiyorum." veya "Ama buradan